

Sygn. akt VIII C 2348/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 27 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 maja 2019 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w W.

przeciwko Ł. G.

o zapłatę

1. oddala powództwo,
2. zasądza od powoda (...) spółka z o.o. w W. na rzecz pozwanego Ł. G. kwotę 287 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2348/18

UZASADNIENIE

W dniu 21 czerwca 2018 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu Ł. G.

w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.292,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że nabył wierzytelność, o której mowa wyżej, obejmującą niezapłacone opłaty za świadczenie edukacyjne, od Akademii (...), z którą pozwany w dniu 31 sierpnia 2015 roku zawarł umowę o świadczeniu usług edukacyjnych. (pозew k. 3-6)

W dniu 13 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu. (nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 7-7v)

Nakaz ten pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, podnosząc zarzut braku legitymacji czynnej powoda, nieudowodnienia roszczenia co do zasady, jak i wysokości oraz zarzut przedawnienia roszczenia. (sprzeciw k. 11v.-13)

Postanowieniem z dnia 3 września 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie przez pozwanego sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie przedmiotowej sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. (postanowienie k. 15)

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska

w sprawie. (pозew w postępowaniu uproszczonym k. 18-20, sprzeciw pozwanego na urzędowym formularzu SP k. 40-43)

Na rozprawie w dniu 27 maja 2019 roku nikt się nie stawił, zawiadomienia doręczono w prawidłowy sposób. (protokół rozprawy k. 50, zawiadomienia k. 48-49)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Ł. G., na mocy zawartej z I. Ł. – założycielem (...) w Ł. w dniu 31 sierpnia 2015 roku umowy, został słuchaczem Szkoły. Na mocy zawartej umowy słuchacz zlecił, a Szkoła przyjęła do wykonania zlecenie polegające na świadczeniu usług edukacyjnych na rok szkolny 2015/2016. Szkoła zobowiązała się do prowadzenia zajęć dydaktycznych na kierunku (...), zaś pozwany zobowiązany był do wniesienia określonych opłat, w tym czesnego. (umowa o świadczenie usług edukacyjnych k. 31-31v)

Pozwany nie uiścił należnych opłat, tj. czesnego i opłaty administracyjnej za okres od 10 września 2015 roku do dnia 10 stycznia 2016 roku. Zaległość pozwanego z tego tytułu wyniosła kwotę 1.100 zł oraz 105,78 zł tytułem należności odsetkowej.

Decyzją dyrektora (...) w Ł. z dnia 18 grudnia 2017 roku pozwany został skreślony Uchwałą Rady Pedagogicznej z dnia 8 lutego 2016 roku na kierunku (...) weterynarii – zaoczny. (stan zaległości k. 32, decyzja k. 33, okoliczności bezsporne)

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 19 stycznia 2018 roku Akademia (...) przeniosła na powoda wymagalne wierzytelności pieniężne, w tym wierzytelność wobec pozwanego.

(kserokopia umowy cesji z załącznikiem nr 2 k. 27-28)

Pismem z dnia 1 lutego 2018 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.271,82 zł tytułem zadłużenia wynikającego z umowy o świadczenie usług edukacyjnych, które powód nabył na mocy umowy cesji.

Pozwany nie uregulował względem powoda powyższej należności.

(wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 34-35, okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, które nie budziły wątpliwości, co do prawdziwości, ani rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Podniesiony przez pozwanego zarzut okazał się w pełni skuteczny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

Punktem wyjścia dla rozważań, co do skuteczności zarzutu pozwanego należy uczynić przepis art. 118 k.c. Zgodnie z nim, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z działalnością gospodarczą oraz roszczeń okresowych wynosi trzy lata. Niezależnie jednak od oceny roszczenia powoda w kontekście tego przepisu (o czym niżej), zauważyć należy, że istnieje przepis szczególny, który znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie. Jest nim przepis art. 751 k.c., który w punkcie 2 przewiduje dwuletni termin przedawnienia dla roszczeń z tytułu nauki, jeżeli przysługują one osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone. Warunkiem zastosowania tego przepisu, wynikającym z systematyki tych przepisów, jest uznanie, że umowa, z której powód wywodzi swoje roszczenie jest umową o świadczenie usług, które nie są uregulowane odrębnymi przepisami, do której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.).

W ocenie Sądu umowa, którą zawarł pozwany z poprzednikiem prawnym powoda, jest właśnie taką umową. Pierwotny wierzyciel, działający jako szkoła policealna, zobowiązał się do prowadzenia zajęć dydaktycznych i organizowania egzaminów. Niewątpliwie świadczenia te miały charakter usługi. Dodać należy, że nie ma znaczenia dla zastosowania art. 751 k.c., że pierwotny wierzyciel nie powinien być uznany za podmiot prowadzący działalność gospodarczą, gdyż nie ma wśród przesłanek w nim wymienionych wymogu prowadzenia działalności gospodarczej przez osobę trudniącą się zawodowo nauką albo utrzymującą zakłady na ten cel przeznaczone. Działalność zawodowa nie jest tożsama z działalnością gospodarczą, co daje się wywieść z rozróżnienia zawartego w treści art. 43¹ k.c. in fine. Termin zaś „zakład” nie musi wiązać się z działalnością gospodarczą, w odróżnieniu od pojęcia „przedsiębiorstwo”, zdefiniowanego w art. 55¹ k.c. Co więcej, przepis art. 751 k.c. nie wymaga nawet, aby osoba utrzymująca taki zakład, czyniła to zarobkowo, jak tego wymaga choćby przepis art. 846 § 1 k.c. Skoro tak, to nawet przy założeniu, że poprzednik, od którego powód nabył wierzycielność, nie prowadził działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, to uznać trzeba, że utrzymywał on zakład przeznaczony na cel wychowania lub nauki. Skoro tak, to roszczenie z tego tytułu przedawnia się z upływem dwuletniego terminu przedawnienia, na podstawie art. 751 k.c. pkt. 2 in fine. Jednocześnie wypada zauważyć, że zawarta między stronami umowa o świadczenie usług edukacyjnych nie mogła być regulowana w żaden sposób przepisami ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. 2017, poz. 2183), która w dniu zawarcia przedmiotowej umowy była obowiązującym aktem prawnym w aspekcie funkcjonowania szkolnictwa wyższego. Przede wszystkim dlatego, że zgodnie z zawartymi tam regulacjami ww. ustawę stosowano jedynie do publicznych i niepublicznych szkół wyższych (art. 1 ust. 1).

Biorąc po uwagę fakt, że najpóźniej wymagalne świadczenie objęte niniejszą sprawą miało być płatne do dnia 10 stycznia 2016 roku, roszczenie powoda w niniejszej sprawie uległo przedawnieniu na podstawie art. 751 k.c. najpóźniej z dniem 11 stycznia 2018 roku, a wraz z nim związane z nim roszczenia o odsetki. Powód złożył pozew do Sądu w dniu 21 czerwca 2018 roku, a zatem do przedawnienia doszło przed wytoczeniem powództwa, powód nie wskazał bowiem na żadne okoliczności, które mogły skutkować ewentualnym przerwaniem biegu tego terminu.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło również do zrzeczenia się przez pozwanego zarzutu przedawnienia. Podkreślić należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprawdzie żadnej szczególnej formy, nie mniej aby uznać, iż dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. W orzecznictwie przyjmuje się przy tym, iż możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia tylko wówczas, jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 czerwca 2002 roku, sygn. akt IV CKN 1013/00, LEX nr 80261).

W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia, jako naruszającego zasady współżycia społecznego. Co przy tym oczywiste pozwanego nie może obciążać zaniedbanie powoda w dochodzeniu świadczenia. Pozwany zgłaszając zarzut przedawnienia roszczenia

realizował swoje uprawnienia procesowe, co w świetle przedstawionych wyżej okoliczności skutkuje uznaniem, iż działanie pozwanego nie może być uznane za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności

w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współzycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe rozważania, przedmiotowe powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Pozwany wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od powoda zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości.

Na koszty procesu poniesione przez pozwanego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w stawce minimalnej 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. 2015, poz. 1800) oraz 17 zł – tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 287 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji wyroku.